

Fővárosi Törvényszék

Budapest
Varsányi I.u. 40-42.
1024

Tisztelt Törvényszék!

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GAZDASÁGI KOLLÉGIUMA		3.
FOLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:		
Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon:		
Érkezett:	2013 OKT 09.	
PÉLDÁNY:	5	lv. <i>meghív</i>
MELLÉKLET: 2 x 2, 1 x 5. KOZTUK:		
FOLAJSTROMSZÁM:	9. 2014. 02. 24. 2 H	
UTÓIRATON:		

A Kúria Gfv. VII.30.171/2013/13. számú végzése ellen törvényes határidőben

alkotmányjogi panasszal

élünk és kérjük a T. Törvényszéket, hogy az ügy összes iratait terjessze fel a Magyarország Alkotmánybíróságához.

Magyarország Alkotmánybírósága
Budapest

Tisztelt Alkotmánybíróság!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV / 283 - 0 / 2014
Érkezett:	2014 FEBR 12.
Példány:	1
Melléklet:	5 + 6 bírósági iratszög
Kezelőiroda:	<i>llm</i>

Alulírott Dr. Orsós Ügyvédi Iroda, Dr. Orsós Ferenc ügyvéd (nyilvántartó kamara: Zala Megyei Területi Ügyvédi Kamara és nyilvántartási szám: [REDACTED], a mellékletként csatolt meghatalmazás alapján a LE-KO Építőipari Kft. (8960. Lenti., Béke u.40.) képviseletében eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján

alkotmányjogi panaszt

nyújtok be, amelynek keretében kérem az alábbiakat:

- Kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság állapítsa meg a Kúria – jelen alkotmányjogi panaszhoz mellékelten csatolt – Gfv.VII.30.171/2013/13. számú végzésének (a továbbiakban: Végzés) az Alaptörvény B) cikk (1), XXIV. cikk (1), valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközését, és azt semmisítse meg.
- Kérjük továbbá, hogy az Abtv. 28. §-a alapján az Alkotmánybíróság e bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban folytassa le jogszabály, konkrétan a **csődeljárásról és a felszámolási eljárásról** szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 20. § (2) bekezdés első mondatának „az egyezséghez nem járultak hozzá, vagy” mondatrésze Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is, és a törvényi rendelkezést semmisítse meg.

c) Ugyanerre a rendelkezésre (Abtv. 28. §) hivatkozással kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy e bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban folytassa le a Cstv. 21/A. § (3) bekezdése második mondatának [„Az egyezséget jóváhagyó végzés ellen perújításnak nincs helye.”] Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is, és a törvényi rendelkezést semmisítse meg.

Az Alkotmánybíróság hatásköre az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d), illetve c) pontján alapul.

1. Az Abtv. 27. §-a szerint alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Abtv. 29. §-a szerint ilyen esetben az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A Végzést ügyfelem 2013. augusztus 9-én vette kézhez, ezért a mai napon benyújtott alkotmányjogi panasz határidőben benyújtottnak tekinthető.

2. A felülvizsgálat, mint rendkívüli perorvoslat a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 270. § (2) bekezdése alapján a jogerős bírósági döntés ellen irányul. A Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott döntése ellen jogorvoslatnak nincs helye. Ebben az esetben, mivel az alkotmányjogi panasz a Kúria felülvizsgálati eljárás során hozott Végzésével szemben kerül benyújtásra, az Abtv. 27. § b) pontjában foglaltak is teljesülnek.

A határidő-számítással kapcsolatban utalunk rá, hogy mivel esetünkben a sérelmezett döntés a Kúria döntése, így a benyújtási határidőt indítványunkkal figyelembe vettük és teljesítettük.

Az Alkotmánybíróság 41/1998. (X. 2.) AB határozatából indult alkotmánybírósági gyakorlat szerint: „ha a panaszolt alkotmánysérelem nem a rendes, hanem a rendkívüli jogorvoslati eljárásban következett be, alkotmányos követelmény, hogy az alkotmányjogi panasz benyújtásának határidejét a rendkívüli jogorvoslati eljárásban hozott, vagy – ha új eljárásra és új határozat hozatalára kerül sor – az elrendelt új eljárás során született jogerős határozat kézbesítésétől kell számítani.”¹

Ezért, továbbá mivel a Végzés az indítványozónak az Alaptörvényben foglalt jogát sérti, az azt támadó alkotmányjogi panasz elbírálására az Alkotmánybíróság az 1. pontban hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján hatáskörrel rendelkezik.

Jelen alkotmányjogi panasz indítványozója a felülvizsgálati eljárásban peres félként (az elsőfokú végzés ellen indított másodfokú eljárásban felperesként) szerepelt, akinek a Végzés

¹ ABH 1998, 306.

az Alaptörvényben foglalt, a tisztességes eljáráshoz való alapjogát – és más alapvető jogait is – sérti. Az indítványozó felülvizsgálati eljárásban való érintettsége tehát kétséget kizáróan megállapítható.

A lentebb kifejtett részletes indokok szerint a **Végzés a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre épül**; olyan, az érintett alapjog tartalmi elemeit helytelenül alkalmazó bírói mérlegelés eredménye, amely a Kúriát döntésének meghozatala során érdemben befolyásolta. A Kúria továbbá azáltal, hogy végzésének meghozatala során nem biztosította a tisztességes eljáráshoz való jog teljes körű érvényesülését, érdemben veszélyezteti e jognak az érintett vonatkozásában történő kiteljesedését, tehát **alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésben helyezkedik helytelen álláspontra**. Nem csupán a konkrét ügy, hanem a minden szempontból alkotmányos bírói gyakorlat kialakítása érdekében az eset többszörösen is alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek minősül. Mindezekre tekintettel jelen alkotmányjogi panasz Alkotmánybíróság által történő befogadásának feltételei megállapíthatóak.

Az indítványban támadott Végzésnek a felhívott alaptörvényi rendelkezésekkel való ütközését az alaptörvényi szabályok tartalmának meghatározásával célszerű kezdeni. Az alaptörvényi rendelkezések tartalmának meghatározásakor egyrészt az Alaptörvény önértelmezésre vonatkozó szabálya [R) cikk (3) bek.], másrészt az Alkotmánybíróság gyakorlata releváns. Előbbi értelmében az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.

3. A Végzésben a Kúria – a Fővárosi Ítéltábla 11.Cspkf.43.626/2013/3. számú végzése ellen előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán indult felülvizsgálati eljárásban – a Fővárosi Ítéltábla jogerős végzését hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróság 64. sorszámú végzését helybenhagyta.

Az ügy előzményeként említést érdemel, hogy az elsőfokú végzés az adós és a hitelezők között 2012. március 26-án létrejött csődegyezséget hagyta jóvá. Az elsőfokú bíróság végzésében megállapította, hogy a csődegyezés valamennyi hitelező követelésének kiegyenlítésére vonatkozóan ugyanazokat a feltételeket határozta meg, és a becsatolt iratok alapján az egyezséget a Cstv. 21/A. § (3) bekezdése alapján jóváhagyta.

Az elsőfokú bíróság végzése ellen hat hitelező által előterjesztett fellebbezés alapján eljárva a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését megváltoztatta és a csődeljárást megszüntette.

A jogerős végzés ellen az adós nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen a jogerős végzés hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság végzésének helyben hagyását, másodlagosan a jogerős végzés hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A felülvizsgálati kérelemmel szemben négy hitelező nyújtott be – eltérő indokolással ellátott – felülvizsgálati ellenkérelmet.

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott Végzésében a Kúria megállapította, hogy a jogerős végzés a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő, ezért a Pp. 275. § (4) bekezdésében foglaltaknak megfelelően azt hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta.

A Kúria döntése szerint „nem helytálló a másodfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a joglemondó nyilatkozat egyezségbe foglalásával az adós elzárta a hitelezőket az egyezség utóbb történő megtámadásától, mert erre egyébként sincs lehetőség”.

A Kúria szerint „nem minősíthető joggal való visszaélésnek a csődegyezség elfogadása, mert nem az igennel szavazó hitelezők kényszerítették – a fenti értelmű – joglemondásra – az azzal egyet nem értő kényszeregyezséses hitelezőket, hanem a Cstv. 20. § (2) bekezdése, amely szerint az egyezség kiterjed rájuk is, amennyiben az adós megkapja a hitelezők szavazatának a Cstv. 20. § (1) bekezdésében meghatározott arányát. A VI. r. hitelező felülvizsgálati ellenkérelmében kifejtettekre hivatkozással a Kúria megjegyzi, hogy a csődeljárásban be nem jelentett hitelezői igény nem az egyezségben található nyilatkozat, hanem a Cstv. 20. § (3) bekezdése miatt nem érvényesíthető az adóssal szemben, ha a csődeljárásban az abban résztvevő hitelezőkkel jogerősen egyezséget kötött”.²

A Kúria szerint tehát a törvény helyes értelmezése és ebből adódóan tartalma az, hogy a törvény lehetővé teszi azt, hogy a hitelezők lemondjanak jogaikról (eljárási jogérvényesítésről) és ez azokra is kiterjed, akik kisebbségben maradtak (azaz ebbe nem egyeztek bele).

Ez az értelmezés – ami a kisebbségben maradt hitelezőkre nézve – jelentős anyagi veszteséget is eredményez.

Ez az értelmezés – illetve az alapját adó Cstv. 20. § (1) bekezdés ezt megalapozó mondatrésze – több alaptörvényi szabállyal is ellentétes.

4. A Végzés az alábbiakban kifejtett részletes indokok szerint **sérti az indítványozó Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való alapjogát.**

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.” Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Az idézett szabály szerint a hivatkozott alapjognak közigazgatási hatósági eljárásban is érvényesülnie kell.

² Megjegyezzük, hogy a Végzésben a Kúria helytelenül hivatkozik a Cstv. 20. § (3) bekezdésére, a jelzett rendelkezés valójában a Cstv. 21/A. § (3) bekezdésében található, indítványunkban ezért kérjük – az Abtv. 28. §-ának értelmében – a 21/A. § (3) bekezdése második mondatának megsemmisítését.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog – amelyet többek között az önkényes bírói mérlegelés sért – abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. Ugyancsak az Alkotmánybíróság mondta ki, hogy a tisztességes eljárás egyes összetevőinek korlátozása nem vezethet odáig, hogy az eljárás egésze vagy bármely része is tisztességtelenné váljon: az egyik összetevő korlátozását ugyanis a többi garancia érvényesülésének ellensúlyoznia kell. Erre ebben az ügyben nem került sor, mivel a Kúria az alaptörvényi értékek (alapvető jogok) ütközése mérlegelésekor a tisztességes eljárással szemben előnyt adott a jogbiztonságnak, amikor is a Cstv. kényszeregyezésre irányadó szabályai alkalmazásakor elfogadta a kisebbségben maradt jogai sérelmét a törvény előírásai alapján.

Az Alkotmánybíróság szerint az eljárás tisztességét *„az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”.*”

5. Mint idéztük, a Kúria döntése szerint „nem helytálló a másodfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a joglemondó nyilatkozat egyezségbe foglalásával az adós elzárta a hitelezőket az egyezség utóbb történő megtámadásától, mert erre egyébként sincs lehetőség”. Ennek alapja a Cstv. 21/A. § (3) bekezdés második mondata: „Az egyezséget jóváhagyó végzés ellen perújításnak nincs helye.”

A kisebbségben maradt hitelezők tekintetében az ennek alapjául szolgáló törvényi rendelkezés kizárja az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog érvényesülését: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

E joggal kapcsolatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jogorvoslathoz való alapvető jog mindenképpen biztositásának követelménye az érdemi határozatok tekintetében áll fenn. A jogorvoslathoz való jog lényeges eleme, hogy biztositottnak kell lenni annak a lehetőségnek, miszerint az igénybe vevő a sérelmezett döntést meghozó szerven kívüli, más szervhez, vagy ugyanazon a szerven (szervezetrendszeren) belül magasabb fórumhoz fordulhasson.³ A jogorvoslati jogot főszabályként csak az érdemi határozatokkal szemben kell biztositani. Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a nem érdemi határozatokkal szemben a jogorvoslat kizárása nem feltétlenül alkotmányellenes.⁴ A jogorvoslathoz való jognak az Alkotmányban garantált alapvető joga csak az ún. rendes jogorvoslatokra vonatkozik.⁵ Ahhoz, hogy valamely jogorvoslati forma funkcióját alkotmányosan betölthesse, a feleknek meghatározott feltételekhez kötött alanyi joggal kell rendelkezniük arra, hogy az általuk állított jogsérelmet a jogorvoslati fórum érdemben és rájuk kiható hatállyal elbírálja.⁶

³ 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992. 27, 31

⁴ 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992. 27, 31.

⁵ 1319/B1993. AB határozat, ABH 1994. 690, 691

⁶ ABH 1996. 502, 505

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog – amelyet többek között az önkényes bírói mérlegelés sért – abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. Ugyancsak az Alkotmánybíróság mondta ki, hogy a tisztességes eljárás egyes összetevőinek korlátozása nem vezethet odáig, hogy az eljárás egésze vagy bármely része is tisztességtelenné váljon: az egyik összetevő korlátozását ugyanis a többi garancia érvényesülésének ellensúlyoznia kell. Erre ebben az ügyben nem került sor, mivel a Kúria az alaptörvényi értékek (alapvető jogok) ütközése mérlegeléskor a tisztességes eljárással szemben előnyt adott a jogbiztonságnak, amikor is a Cstv. kényszeregyezésre irányadó szabályai alkalmazásakor elfogadta a kisebbségben maradt jogai sérelmét a törvény előírásai alapján.

Az Alkotmánybíróság szerint az eljárás tisztességét *„az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás „méltánytalan” vagy „igazságtalan”, avagy „nem tisztességes”.*”

5. Mint idéztük, a Kúria döntése szerint „nem helytálló a másodfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a joglemondó nyilatkozat egyezségbe foglalásával az adós elzárta a hitelezőket az egyezség utóbb történő megtámadásától, mert erre egyébként sincs lehetőség”. Ennek alapja a Cstv. 21/A. § (3) bekezdés második mondata: „Az egyezséget jóváhagyó végzés ellen perújításnak nincs helye.”

A kisebbségben maradt hitelezők tekintetében az ennek alapjául szolgáló törvényi rendelkezés kizárja az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jog érvényesülését: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

E joggal kapcsolatban az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a jogorvoslathoz való alapvető jog mindenképpen biztosításának követelménye az érdemi határozatok tekintetében áll fenn. A jogorvoslathoz való jog lényeges eleme, hogy biztosítottnak kell lenni annak a lehetőségnek, miszerint az igénybe vevő a sérelmezett döntést meghozó szerven kívüli, más szervhez, vagy ugyanazon a szerven (szervezetrendszeren) belül magasabb fórumhoz fordulhasson.³ A jogorvoslati jogot főszabályként csak az érdemi határozatokkal szemben kell biztosítani. Az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a nem érdemi határozatokkal szemben a jogorvoslat kizárása nem feltétlenül alkotmányellenes.⁴ A jogorvoslathoz való jognak az Alkotmányban garantált alapvető joga csak az ún. rendes jogorvoslatokra vonatkozik.⁵ Ahhoz, hogy valamely jogorvoslati forma funkcióját alkotmányosan betölthesse, a feleknek meghatározott feltételekhez kötött alanyi joggal kell rendelkezniük arra, hogy az általuk állított jogsérelmet a jogorvoslati fórum érdemben és rájuk kiható hatállyal elbírálja.⁶

³ 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992. 27, 31

⁴ 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992. 27, 31.

⁵ 1319/B1993. AB határozat, ABH 1994. 690, 691

⁶ ABH 1996. 502, 505

Mindezekre figyelemmel a Cstv. 21/A. § (3) bekezdés második mondata véleményünk szerint sérti az Alaptörvény jogorvoslati jogot biztosító rendelkezését.

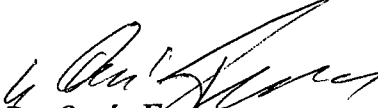
6. A fentiekben bemutatott, a tisztességes eljárás követelményét és a jogorvoslati jogot sértő törvényi szabályok alkalmazása a Kúria döntésén keresztül közvetlenül érintette az indítványozót és az Alaptörvényben biztosított jogának sérelmét okozta. A Kúria döntése - a Végzés indokolásában kifejtett tényállítások alapján - pedig szintén sértették az Alaptörvényben foglalt jogokat, fentebb igazolt módon sértették.

7. Mindezekre figyelemmel kérem az Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria döntésének, valamint az általunk kifogásolt 2 törvényi előírásnak az alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és semmisítse meg a döntést, illetve a két törvényi előírást.

Zalaegerszeg, 2013. október 7.

Tisztelettel:

Dr. Orsós Ügyvédi Iroda

Dr. Orsós Ferenc
ügyvéd